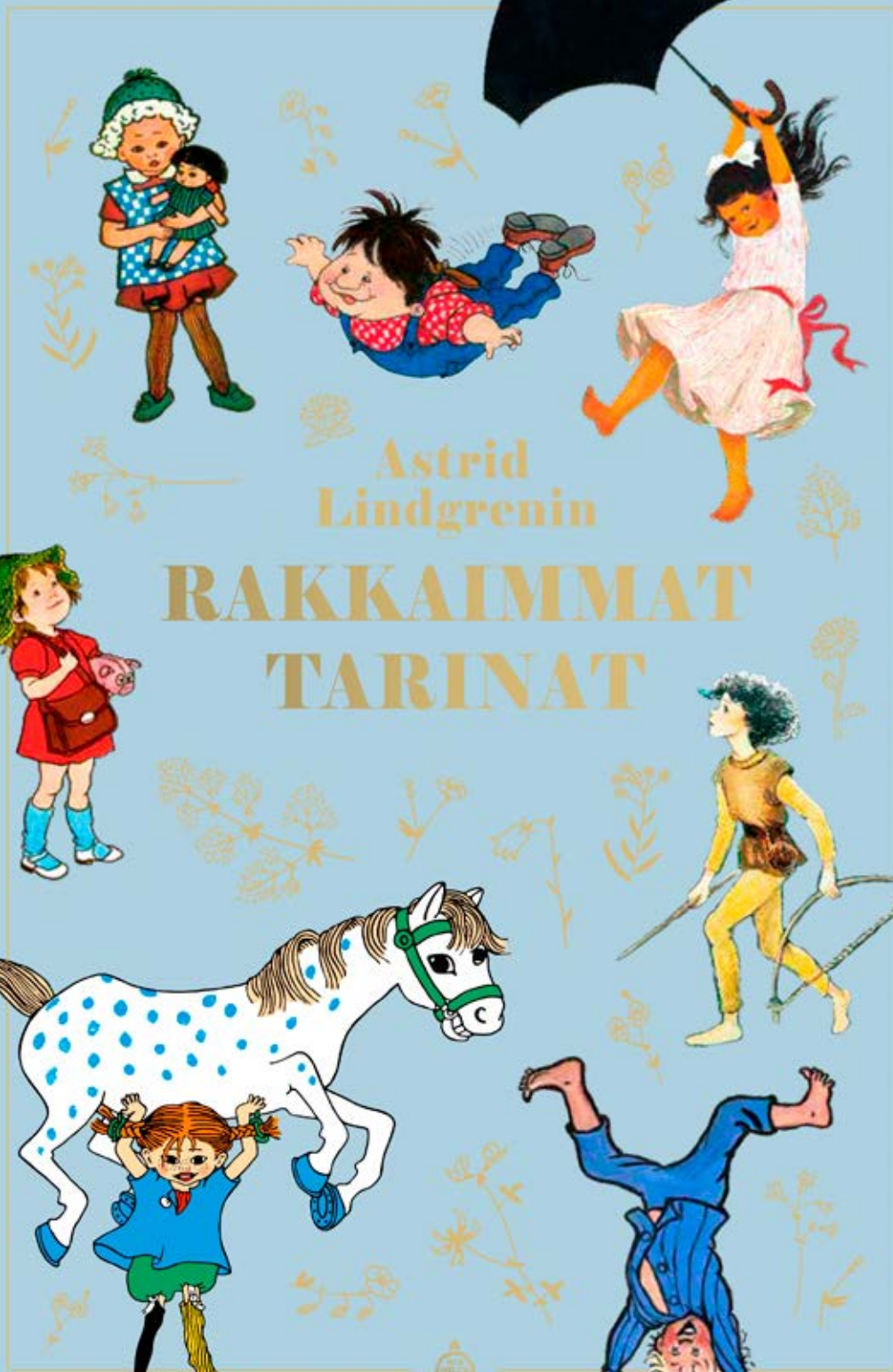

Astrid Lindgren

Astrid
Lindgrenin

RAKKAIMMAT
TARINAT

© Text: Astrid Lindgren / The Astrid Lindgren Company™
© Illustrations: Ingrid Vang Nyman, Ilon Wikland & Björn Berg
For more information about Astrid Lindgren,
see www.astridlindgren.com.
All foreign rights are handled by The Astrid Lindgren
Company, Stockholm, Sweden.
For more information, please contact info@astridlindgren.se

Suomenkielinen laitos © Kaarina Helakisa, Eila Kivikk'aho, Aila Meriluoto,
Kristiina Rikman, Tuula Taanila ja WSOY, 2024
Ulkoasun suunnittelu ja kuvien käsittely: Riikka Turkulainen
Werner Söderström Osakeyhtiö

ISBN 978-951-0-50940-1
Painettu EU:ssa

Astrid
Lindgrenin
**RAKKAIMMAT
TARINAT**

Werner Söderström Osakeyhtiö

Helsinki

SISÄLLYS

8

Peppi Pitkätossu

Peppi muuttaa Huvikumpuun 11

Peppi käy ostoksilla 22

38

Vaahteramäen Eemeli

Päivä, jolloin Eemeli työnsi päänsä keittokulhoon 41

Päivä, jolloin Eemeli hinasi pikku Iidan lipputankoon 59

84

Melukylän lapset

Hauskin syntymäpäiväni 87

Melukylässä on juhannus 91

Kelkkamäessä 99

102

Ronja, ryövärintytär

Ensimmäinen luku 105

Kahdeksas luku 115

Susilaulu 125

Lotta

Mennään retkelle 129

126

Katto-Kassinen

Ensimmäinen luku 139

137

Marikki

Suvipäivä Kesäkummussa 153

Kesäkummun joulu 168

150

Veljeni, Leijonamieli

Kolmas luku 185

182

Peppi

Tarinat kirjasta *Peppi Pitkätossun tarina* (suomentanut Kristiina Rikman).

“Pippi flyttar in i Villa Villakulla” first published as one of the chapters in *Pippi Långstrump* first published by Rabén & Sjögren Bokförlag AB, Stockholm, in 1945.

“Pippi går i affärer” first published as one of the chapters in *Pippi Långstrump går ombord* first published by Rabén & Sjögren Bokförlag AB, Stockholm, in 1946.

© Text: Astrid Lindgren (1945 and 1946) / The Astrid Lindgren Company
© Illustrations: Ingrid Vang Nyman (1945 and 1946) / The Astrid Lindgren Company

PEPPI MUUTTAA HUVIKUMPUUN

Pikkuruisen kaupungin reunalla oli vanha villiintynyt puutarha. Puutarhassa oli ränsistynyt talo, ja talossa asui Peppi Pitkätossu. Hän oli yhdeksänvuotias ja hän asui aivan yksin, ilman äitiä ja isää, ja se oli oikeastaan ihan hauskaa, sillä kukaan ei päässyt komentamaan häntä nukkumaan juuri kun leikki oli hauskimmillaan, eikä kukaan pakottanut häntä syömään kalanmaksajä, kun hän mieluummin söi karamelleja.

Ennen vanhaan Pepillä oli kyllä ollut isä, jota hän oli rakastanut hirveästi, ja tietysti hänellä oli ollut äitikin, mutta siitä oli niin kauan, ettei hän muistanut sitä aikaa lainkaan. Äiti oli kuollut, kun Peppi oli ollut pikkuinen vauva, joka makasi kehdoissa ja parkui niin kamalasti, ettei kukaan sietänyt olla lähettyvilläkään. Peppi uskoi, että äiti oli ylhäällä taivaassa ja kurkisteli pikku tyttöään pienestä pilvenreiästä, ja Pepillä oli tapana vilkuttaa hänelle ja sanoa:

”Älä ole huolissasi! Kyllä minä pärjään!”

Isäänsä Peppi ei ollut unohtanut. Isä oli merikapteeni ja seilasi suurilla merillä, ja Peppi oli seilannut hänen kanssaan isän laivassa, kunnes isä oli kerran myrskyssä huuhtoutunut mereen ja kadonnut. Mutta Peppi oli aivan varma, että isä vielä palaisi. Hän ei uskonut ollenkaan, että isä olisi hukkunut. Hän uskoi, että

isä oli rantautunut Etelämeren saarelle, joka vilisi alkuasukkaita, ja että hänestä oli tullut kuningas ja että hänellä oli joka päivä kultakruunu päässään.

”Minun äitini on enkeli ja isä on Etelämeren kuningas. Kaikilla lapsilla ei takuulla ole yhtä hienoja vanhempia”, Peppi sanoi tyytyväisenä. ”Ja kunhan isä ehtii rakentaa itselleen laivan, hän tulee hakemaan minut ja sitten minusta tulee Etelämeren prinsessa. Hei vaan, siitä tulee lystiä!”

Pepin isä oli ostanut puutarhan keskellä nököttävän vanhan talon monta vuotta sitten. Hän oli ajatellut asua siellä Pepin kanssa sitten kun olisi vanha eikä enää jaksaisi seilata maailman meriä. Mutta sitten oli sattunut ikävä haveri, ja isä oli huuhtoutunut mereen, ja odotellessaan hänen paluutaan Peppi oli painellut suoraa päätä Huvikumpuun. Talo odotti häntä keskellä puutarhaa valmiiksi kalustettuna. Eräänä kauniina kesäiltana hän oli hyvästellyt kaikki isän laivan matruusit. He pitivät kovasti Pepistä ja Peppi piti kovasti heistä.

”Hyvästi sitten, pojat”, Peppi sanoi ja moiskautti matruuseja vuoron perään otsalle. ”Älkää olko huolissanne. Kyllä minä pärjään!”

Laivasta hän otti mukaan kaksi asiaa. Pienen marakatin, jonka nimi oli herra Tossavainen – hän oli saanut sen isältään – ja suuren kapsäkin täynnä kultarahoja. Matruusit seisoivat reelingin ääressä ja tuijottivat Pepin perään, kunnes häntä ei enää näkynyt. Peppi ei kääntynyt katsomaan taakseen vaan asteli ryhdikkäästi tiehensä herra Tossavainen olkapäällä ja kapsäkki kädessä.

”Merkillinen lapsi”, muuan matruuseista sanoi ja kuivasi kyöneleen silmäkulmastaan, kun Peppi oli kadonnut näkyvistä.

Hän oli oikeassa. Peppi oli varsin merkillinen lapsi. Ja kaikkein merkillisintä hänessä oli se, että hän oli niin vahva. Hän oli niin väkivahva, ettei koko maailmassa ollut poliisia, joka olisi ollut yhtä vahva kuin hän. Hän jaksoi tahtoessaan nostaa vaikka kokonaisen hevosen ilmaan. Ja tahtoihan hän. Hänellä oli oma hevonen, jonka hän oli ostanut yhdellä kultarahalla samana päivänä kun muutti Huvikumpuun. Hän oli aina halunnut omaa hevosta. Ja nyt se asui verannalla.

Mutta silloin kun Peppi halusi juoda iltapäiväkahvit verannalla, hän kyllä nosti hevosen muitta mutkitta puutarhaan.

Huvikummun naapurissa oli toinen puutarha ja talo. Talossa asui isä ja äiti ja heidän kaksi suloista lastaan, tyttö ja poika. Pojan nimi oli Tommi ja tyttö oli Annika.

He olivat oikein kilttejä ja hyvin kasvatettuja ja kuuliaisia lapsia. Tommi ei koskaan pureskellut kynsiään ja totteli aina äitiä. Annika ei koskaan kiukutellut vaikkei saanutkaan tahtoaan lävitse, ja hän oli aina oikein siisti hyvin silitetyssä puuvillamekossaan, jota hän tarkkaan varoi likaamasta. Tommi ja Annika leikkivät kiltisti keskenään omassa puutarhassaan, mutta he olivat kaivanneet kovasti leikkiveria, ja siihen aikaan kun Peppi vielä seilasi merillä isänsä kanssa, he keikkuivat toisinaan aidalla ja mankuivat:

”Tyhmää ettei kukaan voi muuttaa tuohon taloon! Miksei siellä asu joku, jolla on lapsia.”

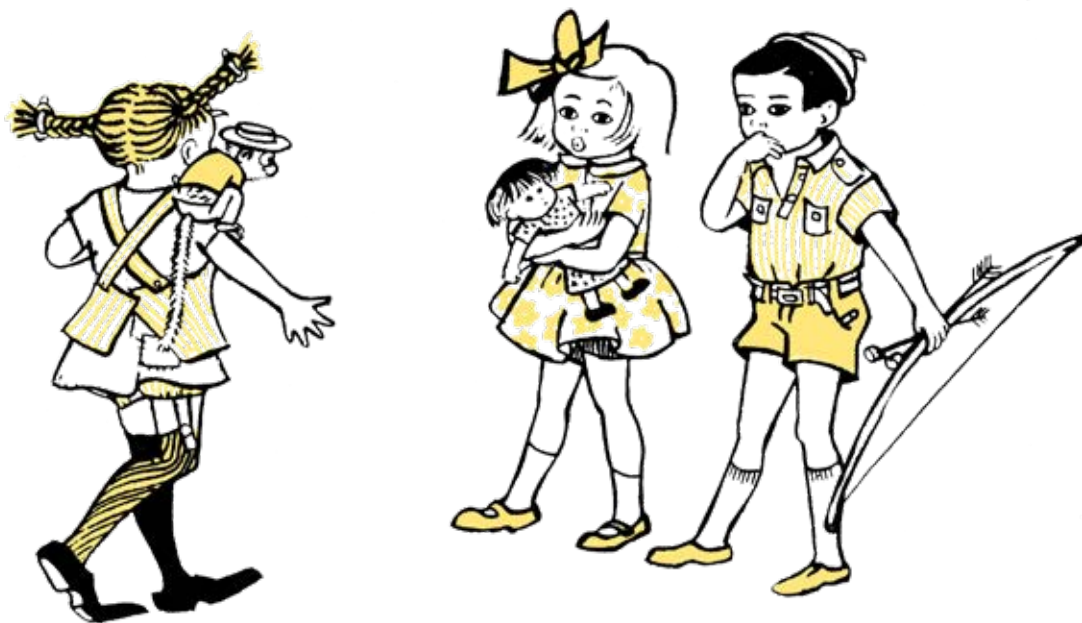
Kun Peppi eräänä kauniina kesäiltana astui ensi kertaa Huvikummun kynnyksen yli, Tommi ja Annika eivät olleet kotona. He olivat menneet viikoksi kylään isoäitinsä luo. Siksi heillä ei ollut aavistustakaan, että joku oli muuttanut naapurihuvilaan, eivätkä he seuraavana päivänä portilla seisoskellessaan ja kadulle katsellessaan tiesivät, että leikkiveri oli niin lähellä. Mutta kun he seisoivat siinä miettimässä, mitä tekisivät ja mahtaisiko tänään sattua jotain hauskaa vai tulisiko päivästä sellainen tylsä päivä, jolloin ei tapahdu mitään, Huvikummun portti avautui ja siitä astui ulos pieni tyttö. Merkillisempää tyttöä eivät Tommi ja Annika olleet ikinä nähneet. Se oli Peppi Pitkätossu, joka oli lähdössä aamukävelylle. Tältä Peppi näytti:

Hänellä oli porkkananpunainen tukka, joka oli letitetty tiukasti kahdelle suorana sojottavalle palmikolle. Nenä oli kuin pikkuinen peruna ja kirjavanaan kesakoita. Nenän alla oli leveä suu täynnä terveitä, valkoisia hampaita. Mekko oli vallan eriskummallinen. Peppi oli ommellut sen itse. Sen oli tarkoitus olla sini-

nen, mutta kangas oli loppunut kesken, joten Peppi oli ommellut sinne tänne pieniä punaisia kankaanpaloja. Hänellä oli pitkät, laihat koivet ja pitkät eriparisukat, toisessa jalassa ruskea ja toisessa musta. Ja lisäksi hänellä oli mustat kengät, jotka olivat tasan kaksi kertaa niin pitkät kuin hänen jalkateränsä. Isä oli ostanut hänelle Etelä-Amerikasta kengät, joissa oli hiukan kasvunvaraa, eikä Peppi halunnut muita kenkiä.

Mutta se, mikä sai Tommin ja Annikan todella hieraisemaan silmiään, oli vieraan tytön olkapäällä istuva apina. Pieni marakatti jolla oli siniset housut, keltainen takki ja päässä valkoinen olkihattu.

Peppi käveli kadulla toinen jalka jalkakäytävällä, toinen katuojassa. Tommi ja Annika tuijottivat hänen peräänsä kunnes hän katosi näkyvistä. Hetken päästä hän palasi. Ja nyt hän käveli takaperin, jottei hänen tarvinnut kääntyä palatesa kotiin päin. Tommin ja Annikan portilla hän pysähtyi. Lapset tuijottivat toisiaan vaihi. Lopulta Tommi kysyi:

”Miksi sinä kävelit takaperin?”

”Miksi kävelin takaperin?” kysyi Peppi. ”Emmekö me muka elä vapaassa maassa? Eikö täällä saa kävellä niin kuin haluaa? Egyptissä kaikki ihmiset kävelevät tällä lailla, eikä se ole kenestäkään lainkaan kummallista.”

”Mistä sinä sen tiedät?” Tommi kysyi. ”Vai oletko muka käynyt Egyptissä?”

”Että olenko käynyt Egyptissä! Voit kirjoittaa muistiin että olen. Minä olen käynyt kaikkialla maailmassa ja nähnyt paljon merkellisempiä asioita kuin takaperin käveleviä ihmisiä. Mitäs olisit tuumannut, jos minä olisin kävellyt käsilläni niin kuin Taka-Intiassa tehdään?”

”Nyt kyllä valehtelet”, sanoi Tommi.

Peppi mietti hetkisen.

”Taidat olla oikeassa. Niin valehtelen”, Peppi sanoi surullisena.

”Valehteleminen on rumaa”, sanoi Annika, joka uskalsi viimein avata suunsa.

”Niinpä, valehteleminen on hyvin rumaa”, Peppi sanoi entistä surullisemmin.

”Mutta katsos kun minä aina välillä unohdan sen. Ja voiko lasta, jonka äiti on enkeli ja isä Etelämeren kuningas ja joka itse on seilannut merillä koko ikänsä, oikeastaan vaatia puhumaan aina totta? Ja sitä paitsi”, Peppi sanoi pisamainen naama loistaen, ”Kongossa ei ole yhtä ainutta ihmistä, joka puhuisi totta. Siellä valehdellaan päivät pääksytysten. Aloitetaan kello seitsemältä aamulla ja jatketaan auringonlaskuun asti. Jos minä joskus satunkin valehtelemaan, saatte luvan antaa minulle anteeksi ja muistaa, että se johtuu vain siitä, että minä vietin pienenä liikaa aikaa Kongossa. Kai me voidaan silti olla ystäviä?”

”Totta kai”, sanoi Tommi, ja äkkiä hänestä tuntui, että tästä päivästä ei taastusti tulisi ikävä.

”Miksei muuten syötäisi aamiaista minun luonani?” sanoi Peppi.

”Sinäpä sen sanoit”, sanoi Tommi. ”Miksei? Mennään!”

”Mennään vaan”, sanoi Annika, ”nyt saman tien!”

”Mutta ensiksi minun täytyy esitellä teille herra Tossavainen”, Peppi sanoi. Pikku marakatti otti hatun päästään ja tervehti kohteliaasti.

Ja niin he menivät Huvikummun ränsistyneestä portista vanhojen sammaloituneiden puiden reunustamaa sorakäytävää pitkin puutarhaan, jonka puut näyttivät oikein hyviltä kiipeilypuilta, ja astelivat kohti huvilaa ja nousivat rappuset. Hevonen seisoi verannalla ja söi kauruja soppakulhosta.

”Miksi ihmeessä sinulla on hevonen verannalla?” kysyi Tommi. Kaikki hänen tunteensa hevoset asuivat tallissa.

”No jaa”, Peppi sanoi mietteliäästi. ”Keittiössä se olisi vain tiellä. Eikä se viihdy salissa.”

Tommi ja Annika taputtivat hevosta ja menivät sitten peremmälle. Talossa oli keittiö ja sali ja makuuhuone, mutta ilmeisesti Peppi oli unohtanut sillä viikolla perjantaisiivouksen. Tommi ja Annika katselivat varovasti ympärilleen siltä varalta, että jossakin nurkassa istuisi Etelämeren kuningas. He eivät olleet eläissään nähneet kuningasta. Mutta missään ei näkynyt sen paremmin isää kuin äitiäkään, ja Annika kysyi hätääntyneenä:

”Asutko sinä täällä ihan yksin?”

”En tietenkään”, sanoi Peppi. ”Herra Tossavainen ja hevonen asuvat täällä myös.”

”Niin mutta eikö sinulla ole äitiä eikä isää?”

”Ei vähimmässäkään määrin”, Peppi sanoi iloisesti.

”Mutta kuka sinulle sitten sanoo, milloin illalla pitää mennä nukkumaan ja muuta sellaista?” kysyi Annika.

”Minä itse”, Peppi sanoi. ”Ensiksi kehotan kerran aivan ystävällisesti, ja jollen tottele heti, komennan uudestaan tiukemmin, ja jollei sana vielääkään kuulu, saan tietää huutia.”

Ihan täydellisesti Tommi ja Annika eivät sitä ymmärtäneet, mutta he ajattelivat, että kenties tapa oli hyvä. Nyt he olivat kumminkin tulleet keittiöön ja Peppi laulaa loilotti:

*Nyt paistetaan räiskäleitä,
nyt maistetaan roiskaleita,
nyt roiskitaan rieskaleita.*

Ja sitten hän otti kolme kananmunaa ja heitti ne ilmaan. Yksi muna putosi hänen päähänsä ja särkyi, niin että keltuainen valui hänen silmilleen. Mutta kaksi muuta hän nappasi taitavasti kasariin, jossa ne menivät rikki.

”Munankeltuainen tekee kuulemma hyvää hiuksille”, Peppi sanoi ja pyyhki silmänsä. ”Saattepa nähdä, että tukka kasvaa niin että kohisee. Brasiliassa kuljetaan aina kananmunaa päässä. Mutta eipä siellä juuri kaljuja näekään. Kerran tosin yksi hassahtanut ukko söi munan sen sijaan, että olisi hieronut sen hiuksiinsa. Mutta hänestä tulikin kalju, ja kun hän näyttäytyi kadulla, siitä nousi sellainen metakka, että radiopoliisin oli lähdettävä liikkeelle.”

Puhuessaan Peppi noukki näppärästi munankuoret kasarista. Sitten hän otti seinältä kylpyharjan ja alkoi vispata räiskäletaikinaa niin että seinille roiskui. Lopuksi hän kaatoi hellalla kuumenevaan paistinpannuun sen, mitä taikinasta oli jäljellä. Kun räiskäle oli paistunut toiselta puolelta, hän heitti sen kohti kattoa niin että se kääntyi ilmassa, ja nappasi sitten uudestaan pannulle. Ja kun se oli valmis, hän nakkasi sen lennossa keittiön poikki pöydällä odottavalle lautaselle.

”Syökää”, hän huusi, ”syökää ennen kuin jäähtyy!”

Tommi ja Annika söivät, ja heistä se oli oikein hyvä räiskäle. Sitten Peppi pyysi heitä käymään salin puolelle. Siellä oli vain yksi huonekalu. Se oli suurensuuri klahvipiironki, jossa oli monta pikkuruista laatikkoa. Peppi availi laatikoita ja näytti Tommille ja Annikalle kaikki sinne säilömansä aarteet. Siellä oli merkil-

lisiä linnunmunia ja kummallisia näkinkenkiä ja kiviä, pieniä hienoja rasioita, kauniita hopeapeilejä, helmikaulanauhoja ja paljon muuta tavaraa, jota Peppi ja hänen isänsä olivat ostaneet matkoillaan maapallon ympäri. Peppi antoi uusille leikkitovereilleen kummallekin muistoksi lahjan. Tommi sai tikarin, jossa oli kiiltävä helmiäiskahva, ja Annika pienen rasian, jonka kannessa oli kauniita näkinkenkiä. Ja rasian sisällä oli vihreäkivinen sormus.

”Jos nyt lähtisitte kotiin”, sanoi Peppi, ”niin sitten voisitte tulla takaisin huomenna. Jos ette näet mene välillä kotiin, ette voi tulla takaisinkaan. Ja se olisi sääli.”

Tommi ja Annika olivat samaa mieltä. Ja niin he ohittivat hevosen, joka oli syönyt kaurat kattilasta ja lähtivät Huvikummun portista kotia kohti. Herra Tosavainen vilkutti heille hatullaan.

**Upea kokoelma
Astrid Lindgrenin
rakastetuimpia tarinoita
Pepistä Ronja, ryövärintyttären
ja Katto-Kassiseen.**

Astrid Lindgren on maailman tunnetuimpia lastenkirjailijoita, ja tämä kokoelma juhlistaa kaikkia hänen kuuluisimpia hahmojaan. Mukaan on valikoitu klassikkotarinoita niin *Peppi Pitkätossusta*, *Vaahteramäen Eemelistä* kuin *Marikistakin*, kirjojen iki-ihania kuvituksia unohtamatta.

www.wsoy.fi

L84.2

ISBN 978-951-0-50940-1